

Sygn. akt II K 924/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Katarzyna Jamrozy - Szponik

Protokolant Iwona Połczyńska

po rozpoznaniu dnia 6 maja 2015 r. oraz 13 maja 2015 roku sprawy

P. B.

syna R. i J. z domu J.,

urodzonego (...) we W.,

P. Z. (1)

syna L. i J. z domu K.,

urodzonego (...) w O.,

oskarżonych o to, że:

w dniu 7 listopada 2013 roku w Ś., woj (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie S. P. w błąd, co do zamiaru i możliwości wykonania instalacji daszka balkonowego, doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w wysokości 400 zł, a następnie nie zrealizowali umowy, czym działali na szkodę S. P., przyjmując, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 286 § 1 i 3 kk;

oskarżonych P. B. i P. Z. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego im czynu, stwierdzając, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. Z. (1) prowadził działalność gospodarczą D. (...) od 4.02.2008r, w ramach której dokonywał montażu markiz oraz daszków balkonowych. Nieformalnie rozpoczął współpracę z P. B., którego rola sprowadzała się do znajdowania potencjalnych klientów, chętnych do zamontowania wskazanych konstrukcji. W ramach tej współpracy podpisali około 50 – ciu umów montażu daszków, z których w pełni się wywiązali. P. Z. (1) wydrukował ulotki z nazwą (...), pod którą nie prowadził działalności, jednakże na taką właśnie nazwę, jak uznał, bardziej rzucającą się w oczy, planował zmienić dotychczasową, tj. D. (...). Na wspomnianej ulotce widniała informacja o przedmiocie działalności oraz znajdowały się trzy numery telefonów, w tym P. Z. (1) i P. B.. Ulotki były roznoszone i pozostawiane w klatkach schodowych mieszkańców Ś..

W drugiej połowie 2013r. P. Z. (1) zaczął nadużywać alkoholu, między innymi w związku ze swoją sytuacją osobistą. P. ciągam alkoholowymi po kilka dni. Stracił kontrolę nad swoim życiem, w związku z powyższym w dniu 1.10.2013r. zawiesił na jakiś czas działalność gospodarczą.

Dowód: - wyjaśnienia P. Z. (1) – k. 107-109, 230,

- wyjaśnienia P. B. – k. 47-49, 61-62, 114-115, 231,

- wydruk z aplikacji regon.app.policja- k. 14,

- ulotka – k. 4,

Pod koniec października 2013r. P. B. w dalszym ciągu oferował montaż daszków. Między innymi udał się do mieszkania S. P., zamieszkałej przy ul. (...) w Ś., której przedstawił propozycję montażu takiego daszku nad balkonem za kwotę 800 zł. Oskarżony zostawił w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej ulotkę. Na początku listopada 2013r. S. P. zdecydowała się przystać na ofertę i w celu jej realizacji skontaktowała się telefonicznie z P. B., uzgadniając termin spotkania. P. B. wiedział o poważnych problemach z alkoholem P. Z. (1) i chciał mu pomóc. Liczył, iż zaangażowanie go w kolejne zlecenie spowoduje, iż oskarżony pochłonięty pracą nie będzie pił alkoholu, co pozwoli mu myśleć perspektywicznie o kolejnych zamówieniach. W dniu 7 listopada 2013r. do mieszkania S. P. przyszedł P. B. wraz z P. Z. (1). Obaj mężczyźni ustalili dokładnie wygląd oczekiwanego przez S. P. zadaszenia, P. Z. (1) wykonał pomiary, natomiast P. B. przygotował umowę. Zgodnie z jej treścią koszt całego zamówienia wyniósł 1000 zł, a jego realizacja miała nastąpić w terminie 30 dni. Następnie oskarżeni otrzymali od S. P. kwotę 400 zł tytułem zaliczki, po czym kobieta poprosiła P. Z. (1) o podanie jego danych osobowych. Oskarżony, na odwrocie opisanej umowy wpisał swoje imię i nazwisko, adres pod którym rzeczywiście zamieszkiwał, tj. Osiedle (...) w D. oraz numer telefonu. Podał również, iż reprezentuje firmę (...), którą to nazwę pokrzywdzona błędnie wpisała na umowie jako (...). Obaj oskarżeni zamierzali wywiązać się z umowy i dokonać montażu zadaszenia.

Dowód: - wyjaśnienia P. Z. (1) – k. 107-109, 230,

- wyjaśnienia P. B. – k. 47-49, 61-62, 114-115, 231,

- zeznania S. P. – k. 2-3, 24-25, 231,

- umowa zlecenie- k. 4,

Kwotę zaliczki oskarżeni podzielili po połowie. P. B. przeznaczył ją na utrzymanie siebie i chorującego dziecka. Jego konkubina zobowiązała się oddać wskazaną sumę po otrzymaniu zasiłku rodzinnego. P. Z. (1) natomiast planował wykorzystać do montażu część materiałów, które mu pozostały z poprzednich zleceń. Jednakże w dalszym ciągu nadużywał alkoholu, na skutek czego nie przystąpił do realizacji zamówienia S. P.. Pokrzywdzona kilkakrotnie dzwoniła do P. Z. (1), który odsyłał ją do P. B.. Ten oskarżony z kolei nie potrafił sam zamontować zadaszenia, albowiem nigdy wcześniej tego nie robił. Jego działania sprowadzały się jedynie do pozyskiwania klientów. W rezultacie oskarżeni nie zamontowali zadaszenia.

Dowód: : - wyjaśnienia P. Z. (1) – k. 107-109, 230,

- wyjaśnienia P. B. – k. 47-49, 61-62, 114-115, 231,

- zeznania S. P. – k. 2-3, 24-25, 231,

W maju 2015r. P. Z. (1) za pośrednictwem innej osoby zwrócił S. P. zaliczkę w wysokości 400 zł.

Dowód: - zeznania S. P. – k. 2-3, 24-25, 231,

- oświadczenie – k. 226,

P. Z. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne krótkotrwale zaburzenia czynności psychicznych. Występuje u niego Zespół (...), skłonność do używania substancji psychoaktywnych oraz rysy osobowości nieprawidłowej. T. criminis miał zdolność do rozpoznania znaczenia czynu, jak i do pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki z art. 31§ 1 i 2 kk.

Dowód: - opinia psychiatryczna – k. 207-210,

Oskarżony P. B. nie był dotychczas karany. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Jest dobrze postrzegany w środowisku sąsiedzkim, pracuje jako przedstawiciel handlowy.

Dowód: - wywiad środowiskowy – k. 173-174,

- karta karna – k. 161,

P. Z. (1) aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności. Przed osadzeniem w kwietniu 2014r. ukończył podstawowy program terapeutyczny oddziału w Centrum (...) w (...) Po – (...) w Z.. We wrześniu 2014r. podejmował leczenie odwykowe przeciwalkoholowe w C., natomiast w październiku uczęszczał na na podstawowy program terapii uzależnienia od alkoholu w Poradni Odwykowej i Uzależnień w K.. W środowisku rodzinnym funkcjonował prawidłowo. W lipcu 2014r. stwierdzono u niego guza górnego płata płucnego.

Oskarżony był dotychczas karany za czyny przeciwko mieniu oraz bezpieczeństwu w komunikacji.

Dowód: -wywiad środowiskowy– k. 195-196,

- karta karna – k. 159- 160,

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 230,

Oskarżeni w pełni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, podając jednocześnie, iż zamierzali wywiązać się z podpisanej umowy ale z uwagi na nadużywanie przez P. Z. (1) alkoholu, nie dokonali montażu zadania.

Sąd nadto zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny został zrekonstruowany w oparciu o zeznania S. P. oraz wyjaśnienia P. Z. (1) i P. B., a także dołączonych do akt sprawy dokumentów w postaci umowy zlecenia oraz ulotki. Wskazane dowody są spójne, logicznie ze sobą powiązane i z tych względów uznano je za wiarygodne.

Należy podkreślić, iż obaj oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, a nadto złożyli wnioski w trybie art. 335 kpk, ale jak wynika z treści ich wyjaśnień w istocie potwierdzili jedynie fakt zawarcia umowy i nie wywiązania się z zobowiązania.

W ocenie Sądu żaden ze zgromadzonych w toku niniejszego postępowania dowodów nie wskazywał na sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu z 286 § 1 i 3 k.k.

Sam fakt niewykonania zobowiązania lub też nienależyte jego wykonywanie w ujęciu cywilistycznym nie może przesądzać o tym, że jedna ze stron umowy dopuściła się występku oszustwa. Przepięstwo przewidziane w art. 286 § 1 k.k. jest bowiem przestępstwem umyślnym, kierunkowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni musi obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Żaden z przeprowadzonych w tej sprawie dowodów nie uzasadniał przyjęcia, że oskarżeni w momencie zawierania umowy mieli zamiar doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem czy też aby działali z zamiarem wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru montażu zadaszania. Nie świadczą o tym ani zeznania pokrzywdzonej, ani też sam fakt niewykonania zobowiązania umownego. Nie wskazuje na to również fakt zawieszenia przez P. Z. (2) działalności gospodarczej. Ta okoliczność może ewentualnie przesądzać jedynie o tym, iż być może oskarżony nie zamierzał odprowadzić podatku od uzyskanego dochodu w wysokości 1000 zł.

Podkreślenia wymaga, iż oskarżeni współpracowali ze sobą od jakiegoś czasu, jak podają zrealizowali około 50 umów (okoliczność ta nie została podważona przez oskarżyciela) i jedynie nie wywiązali się z zobowiązania na rzecz S. P. z uwagi na problemy z alkoholem P. Z. (1). Absolutnie żaden dowód nie wskazuje na to, iż w chwili zawierania umowy nie zamierzali się z niej wywiązać. Wręcz przeciwnie, o czym świadczy postawa P. Z. (1), który już po wzięciu zaliczki podał S. P. swoje dane osobowe wraz z adresem miejsca zamieszkania i numerem telefonu, oskarżeni nie ukrywali miejsca swojego pobytu oraz sposobu kontaktowania się z nimi. Dodatkowo P. Z. (1) podał nazwę pod którą rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą D. (...), która z winy S. P. została w sposób nieprawidłowy wpisana na odwrocie umowy.

Wobec braku dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych nie sposób ustalić, dlaczego zdaniem Prokuratora oskarżeni w stosunku do S. P. dopuścili się występku z art. 286§1 kk. Obaj otrzymali od pokrzywdzonej kwotę 400 zł tytułem zaliczki, natomiast koszt materiałów niezbędnych na zadaszanie miał wynieść około 500 zł. Nie można zatem uznać, iż była to suma, uniemożliwiająca zrealizowanie umowy, tym bardziej, iż jak wskazał na rozprawie P. Z. (1), posiadał już część z potrzebnych materiałów.

Niewątpliwie obaj oskarżeni zlekceważyli obowiązki wynikające z zaciągniętego zobowiązania. Wszystko to nie może jednak świadczyć o popełnieniu przestępstwa.

Wobec powyższego z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów wskazujących na ich sprawstwo musiało zapaść orzeczenie uniewinniające.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepis art. 632 pkt 2 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa.